

ת"פ 50884/06 - מדינת ישראל נגד נפתלי הרצל רוביין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50884-06-17 מדינת ישראל נ' רוביין
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל
בomezutot_mashteret_israel - שלוחת תביות יהודה שי'
עו"ד אלה תורן ג' ג' נפתלי הרצל רוביין
עו"כ ע"ד עיסא מוחמדיה הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובה הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה אiomim לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. לפי המתואר בכתב האישום, במועד הרלוונטי לאישום, טופל הנאשם יחד עם גרשטו וילדיו על ידי מחלקת הרווחה שבישוב בית-אל. ביום 13.07.19 ניתן צו על ידי בית הדין הרבני בירושלים, לפי תועבר משמרות הנאשם על בתו לידי אמה (גרשתו של הנאשם).
3. ביום 18.07.13 בשעה 08:00 או בסמוך לכך, שוחח הנאשם עם הגב' שרה אפלבאום, ששימשה באותה עת עובדת סוציאלית בנציגות תלונות הציבור במשרד מבקר המדינה בירושלים. במהלך השיחה אמר הנאשם לגב' אפלבאום כי מחלקת הרווחה בבית-אל משקרת וגונבת ילדים מחזקת הורים וכי במידה וצטרך לרצוח בכדי להגן על בתו, לא יהסס לעשות כן.
4. הנאשם כפר במיחס זו. הוא אישר כי נאמרו על ידו דברים קשים בנוגע למחלקת הרווחה בשיחתו עם הגב' אפלבאום, בה הוא היה נסער מאוד נוכח העוול שנעשה לו לטענתו על ידי מחלקת הרווחה, אך שאל כי אמר את המילים "כי במידה וצטרך לרצוח בכדי להגן על בתו, לא יהסס לעשות כן". הוא הוסיף כי בכל מקרה לא הייתה לו כל כוונה להפחיד או לאיים וכל פעולותיו היו במסגרת החוק לצורך קידום עניינה של בתו.

המסכת הראיתית

5. המאשימה הצטיזה עם עדותה של הגב' אפלבאים ועם עדותה של מנהלת מחלקת הרווחה בבית-אל באומה תקופה הגב' חודה אריאל. מנגד הנאשם הצטיז, לצד עדותו שלו, בעדות אשתו.

6. הגב' אפלבאים סיפרה בעדותה כי הנאשם הגיע למבקר המדינה תלונה על התנהלות מחלקת הרווחה בבית-אל. במהלך בירור התלונה הם הציעו לנאשם הילך של גישור מול מחלקת הרווחה. גישור שיעשה באמצעותו. ואולם, בשלב מסוים ניתן צו כנגד הנאשם שעלו להעbir אתתו לידי גירושתו והוא היה מאוד נסער מכך. התרשמה היהיטה כי הкусיס את הנאשם שבשעה שהוא נכנס ללקוח הילך של גישור מתוך רצון לעזרו לילדים, נעשה המעשה הזה מצדיה של מחלקת הרווחה להוציאו מחזקתו אתתו. בשיחה שהיא ניהלה בטלפון עם הנאשם ושגם אשתו (דיהום) הייתה שותפה לה, הם עשו מאד, טענו שמחלקת הרווחה חוטפה ילדים והנאשם אף ציין כי כדי להגן על הבית שלו הוא מוכן גם לרצוח. היא דיווחה על כך למנהל מחלקת הרווחה בבית-אל.

7. בחקירהה הנגדית היה עמדה על כך שעלה אף שגם אשת הנאשם הייתה מעורבת בשיחה, המילים בדבר הנכונות לרוץ נאמרו בוודאות על ידי הנאשם. היא אישרה כי הנאשם היה מצוי בסערה רגשות והוא אף ציינה זאת במפורש בכתב שכתבה למנהל מחלקת הרווחה בבית-אל ואף הוסיפה בו כי יתכן כי דבריו האIOS נאמרו בשל חשש המצוקה אותה חוותו הנאשם ואשתו ולא דוקא מתוך כוונה ממשית לבצעה. היא ציינה כי היא עצמה לא חשה מאויימת בשום צורה.

8. עוד הוסיפה הגב' אפלבאים בחקירהה הנגדית כי גם לאחר דברים אלו נעשו ניסיונות נוספים ללקוח לכיוון של ישור ההדרורים, אך היא ציינה כי הנאשם התקשר אליה והוא עימתה אותו אחד יחד עם הדברים שנאמרו לה על ידו. היא הבירה לנאשם כי ביקשה למונע אפשרות שהדברים ימומשו ולדבריה, הנאשם הודה לה על כך שהיא הציגה באופן זה את נסיבות אמרת הדברים על ידו.

9. הגב' אריאל סיפרה בעדותה כי ביום האירוע, בסמוך למועד הגעתה לעבודה, היא קיבלה שיחת טלפון מהגב' אפלבאים ממ敬请ן מבקר המדינה שאמרה לה שהנאשם התקשר אליה, דבר בצוואר מאוד נסער וامر לה שכאשר הדבר נוגע לילדים שלו הוא מסוגל לרוץ. הגב' אפלבאים התקשרה כדי להזהיר אותם. היא שאלת את הגב' אפלבאים האם הנאשם התקoon לבני משפחה או אליהם, והגב' אפלבאים השיבה שהיא הבינה שהדברים כוונו לצוות הרווחה. אז, הם נערכו להגן על עצםם, מפני שהם היו בלחץ שמא הנאשם הגיע מחלוקת וינסה לפגוע בעובדת הסוציאלית. הם פנו למחלקת הביטחון של המועצה וביקשו שיגיע שומר למחלוקת. בנוסף הם פנו למשטרת וביקשו את עזרתה.

10. בחקירהה הנגדית הוסיפה כי פנתה למשטרת ושם נאמר לה כי עליה להביא אסמכתא רשומה לדברים שנאמרו על ידי הנאשם. היא פנתה לגב' אפלבאים, וזה העבירה לה בפקס' את תוכן הדברים שנאמרו על ידי הנאשם. עם המידע כתוב היא פנתה למשטרת בשעה 15:00acha"צ. בהמשך, נדרשה הגב' אריאל לתנהלות מול הנאשם עובר לאירוע בכל הנוגע לילדים, אך אין סבור כי יש לך רלוונטיות לעניין, אחר שאין מחלוקת כי הנאשם היה נסער מאוד במהלך שיחתו עם הגב' אפלבאים בשל אירועים שקדמו אותה שיחה ויפורטו להלן בתיאור עדותם.

11. מנגד, הנאשם העיד כי ביום שעובה לאירוע, הוא קיבל טלפון בו נאמר לו כי ניתן צו לפיו עליו להחזיר את בתו לגורשתו. זאת, שעה שהבת שתהה אצל תקופת ארוכה בתיאום עם אמה. הוא ניסה לאתר עורך דין אך הדבר לא צלח, והוא הגיע בהקדם האפשרי לתחנת המשטרה יחד עם בתו. הבת סירבה בכל תוקף לcliffe אל אמה, וצעקה שאינה מוכנה לעזוב אותן. לדבריה, הגב' אריאל שהתה בתחנת המשטרה במעמד זה בו הוא הביא את הבת לגורשתו. הוא פנה לגב' אריאל ואמר לה כי מחלוקת הרווחה אשמה במצב שנוצר, השאיר את הבת בתחנת המשטרה והלך לביתה. בחלוף מספר שעות, בשעה 04:00, הוא קיבל שיחת טלפון מהבת שבקשה שהוא יבוא לאסוף אותה משער היישוב בית-אל, כשהיא מצינית בפנוי כי בשעה 00:00 היא נלקחה לבדיקה פסיכיאטרית בבית החולים. הוא אסף את הבת משער היישוב בשעה 04:30. הוא היה מאוד נסער.

12. באשר לשיחה עם הגב' אפלבאים סיפר הנאשם כי אשתו היא זו שדחה אותו להتلון ב厶בוק המדינה אודות התנהלות מחלוקת הרווחה בכל הקשור לטיפול בילדים שלו. הוא היה בקשר עם הגב' אפלבאים שהצעה לו להילג גישור, ובשיחת הטלפון עמה, נוכח המתואר, הוא היה מאוד נסער, אך לא אמר בשום פנים ואופן שהוא מתכוון לרצוח בן אדם. מה גם שהוא אינו מחזיק בנשק.

13. בחקרתו הנגידית ציין הנאשם כי הוא מאוד כועס על מחלוקת הרווחה בבית-אל, ואילו הגב' אפלבאים הייתה נציגה של גופו שהוא קיבל ממנו סיוע כנגד ההתנהגות הדורסנית של מחלוקת הרווחה בבית-אל. לדבריו, אין לו כל טענה כנגד הגב' אפלבאים שעשתה את כל פעולותיה באופן מקרים.

14. לצדו של הנאשם התייצהו אשתו, הגב' אלמוגית רובין. היא סיפרה כי היא הייתה עם בעלה, הנאשם, בסalon הבית, והנ帶ם שוחח בטלפון עם הגב' אפלבאים. היא והנ帶ם היו מאוד נסערים אך לא שמעו מהם את המילים המיוחסות לו, ולדבריה הוא כלל אינו מדבר בסגנון זהה.

דין והכרעה

15. שמעתי את עדותה של הגב' אפלבאים והשתכנעתי כי עדותה מהימנה. אכן, מדובר בעדות יחידה ונוכח זאת הזהרתי את עצמי ובחנתי את עדותה בהקפדה יתרה, ואולם מדובר בעדות אותה מצאתי כמהימנה ברמת ההודאות הנדרשת בהילך פלילי. עדותה הייתה עקבית, ברורה וחד משמעית. היא ציינה כי היא בטוחה כי שמעה את הדברים מפיו של הנאשם ולא מפייה של אשתו. היא לא ניסתה להשhir את פני הנאשם במאומה. אדרבה, לכל אורך עדותה היא גילתה הבנה למצבו וציינה את הנسبות שהביאו אותו לומר את דבר. היא אף ציינה כי היא עצמה לא חשה מאיזמת כלל נוכח דבריו. לא היה לה כל מנייע לטפל על הנאשם דברים שלא אמר ואף הנאשם עצמו ציין כי אין לו דבר כנגד הגב' אפלבאים. היא לא התלוננה כנגד הנאשם, אלא פעלה בזמןאמת לדוחה על הדברים שנאמרו לה, מתוך תפקידה ומחששה פן הנאשם יבצע את דבריו. לפיכך היא הודיעה על כך לאalter לחלוקת הרווחה בבית-אל. גם במסגרת דיווח זה היא ציינה כי הנאשם אמר את הדברים מתוך סערת רגשות ולא דווקא מתוך כוונה ממשית לבצעם. עדותה זו, אודות הדיווח בזמן אמת, גם נתמכה בעדות הגב' אריאל שגם היא נמצאה מהימנה.

16. למעשה, גם עדותה של הגב' אפלבאים, כי היא ניהלה עם הנאשם מספר שיחות לאחר האירוע ובמסגרתן הוא

אף אישר את הדברים שהוא ייחסה לו, מהימנה עלי. עדותה זו לא נסתרה, אף הנשם אישר קיומן של שיחות אלו, אך לא הכחיש את טענת ההודהה בפניה בפה מלא.

17. באשר לעדותה של הגב' אריאל, הרוי שהוא לא שמעה את האイומים בעצמה ואף קיבל דיווח עליהם מהגב' אפלבאים, עובדה שלא יכולה להיות שונה בחלוקת. لكن עדות זו אינה כה משמעותית, אף אכן כי דבריה שהמידע שהתקבל מהגב' אפלבאים הלחץ אותה הותירו רושם מהימן על בית המשפט. עדותה כי היא פعلاה על מנת להגן על מחלוקת הרווחה ונפנמה לחלוקת הבתוון במעשה לא נסתרה. אין מחלוקת כי היא גם פנתה למשטרה, ולא מצאתה פגם בכך שהפניה למשטרה נעשתה רק בחולף מספר שעות. לא התרשםתי כי הגב' אריאל ביקש להשhir את פני הנשם, להציגם בתיאור הדברים, או כי קיימים אינטראסים כלשהו בגיןו היה תבקש לטען בדברים שיש בהם כדי לפגוע בנאם.

18. אכן, הנשם הכחיש את המיחס לו, וכן גם אשתו, שהיתה עדה לשיחה, אף מדובר בבעלי אינטרס מובהק, ולא מצאת טעם כלשהו לפkap במהימנות גרסתה של הגב' אפלבאים.指出 כי אין מחלוקת שהנשם היה נסער מאוד במהלך השיחה עם הגב' אפלבאים, הנסיבות שהביאו אותו לנשערות זו הוברו היטב על ידו, ובנסיבות אלו, אפשר כי אין הוא זכר את מלאו תוכן הדברים שנאמרו על ידו ב"עדנא דריתחא".

19. משהתכווני מעבר לכל ספק כי הדברים שייחסו לנשם בכתב האישום אכן נאמרו על ידו, יש לדון בשאלת האם יש בדברים אלו, בנסיבות אמרתם, כשאין מחלוקת שהם על ידי הנשם מתוך סערת רגשות בה היה מצוי באותה שעה, כדי למלא את נסיבות עבירות האיומים.

20. בעניין זה, צודקת ב"כ המשימה כי לצורך קיום נסיבותה של עבירות האיומים, אין צורך כי האioms ייקלט על ידי המאים עצמו, גם מקום בו הם נאמרים לאדם אחר יש לראות בכך יום (ראו: רע"פ 2038/04 **LEM B' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96 (2006); רע"פ (מחוזי-ב"ש) 7293/02 **שנון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.10.04)).

21. באשר לתוכן האיום, מדובר בבדיקה אובייקטיבי של אדם סביר (רע"פ 2038 בעניין **LEM**). אני סבור כי די ברור שהדברים שנאמרו על ידי הנשם - כי מחלוקת הרווחה בבית-אל משקרת ווגונבת ילדים מחזקת הוריהם וכי במידה וצטרך לרצוח בכדי להגן על בתו, לא יהסס לעשות כן - נשוא אופי של איום, ויש בהם כדי להשפיע על אדם רגיל להרגיש מאויים.指出 כי אכן הגב' אפלבאים אמרה כי עצמה לא חשה מאויימת ואף ציינה כי הדברים לא נאמרו בהכרח מתוך כוונה ממשית לביצוע, ואולם לא זו בלבד שהבחן הקבוע אינו מה הבין או מה חש המאים; ולא זו בלבד שהיא עצמה לא הייתה מושאה האיום; אלא שהגב' אפלבאים ראתה בפועל צורך אמיתי לדוח על כך למי שהיא מושאה האיום - מחלוקת הרווחה בבית-אל, על מנת למנוע ביצוע האיום. כך או כך, כאמור, בבדיקה של אדם סביר מדובר בדברים הנושאים אופי של איום ממשי שיש בהם כדי לטעת בלבו של אדם רגיל פחד או חרדה.

22. אכן, הנשם היה בסערת רגשות בשיחתו עם הגב' אפלבאים, ואולם אני סבור כי יש בכך כדי להשליך על המסקנה כי התקיים היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירות איומים, הינו, שלנאם הייתה מודעת, ברמה גבוהה

של הסתירות, כי המטרה של החקירה והקנטה נוכח המעשים שלטענתו עשתה מחלוקת הרווחה כנגדו, תתmesh נוכח דבריו, גם אם לא הייתה לו שאייה לכך. (ע"פ 103/88 **ליקטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373 (1989)). העובדה כי הדברים נאמרו מתוך כעס - בפרט לא בשעה שמדובר בנסיבות ספונטני אלא במצב בו היה הנאשם שרווי מספר שעות עבר לשיחתו עם הגב' אפלבאום נוכח אירעוי היום שעבר - אין מצדיקה אמרית ביטויים מעין אלו ואין בה כדי ללמד דבר בשאלת היסוד הנפשי של הנאשם באותו רגע, כל עוד אין מדובר במצב בו האדם לא שולט על הדברים שיצאו מפיו, דבר שלא ארע במקרה זה. מטיבעם של דברים, אויומים מסוג זה נאמרים, לא פעם, מתוך כעס (ראו: ע"פ (מחוז-נץ') 11-10-28163 **מדינת ישראל נ' דרור** (פורסם בנבו, 12.02.14), וכבר לימדונו חכמנו כי "הבא לכלל כעס בא לכלל טעות" (ספרי, פרשת מטות, פיסקה קנז. הובא ב: רשי', בדבר לא, כא).

סופה של יומ אפוא, הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם אמר את המיחס לו בכתב האישום שעה שהתקיים אצלו גם היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירות האויומים, ועל כן אני מרשים את הנאשם בעבירות האויומים שייחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ח, 12 דצמבר 2017, במעמד המתויצבים.